

ХРИСТО ПОЩАКОВ ДА ОТИДЕМ НА ГОСТИ

chitanka.info

Лафер възторжено погледна пищната растителност — нейните тонове приятно контрастираха с виолетовото небе на Сигма. Наоколо звучаха птичи песни.

— Същински рай — отбеляза замечтано и се обърна към Крайски, прозаично зает с походния компресор.

Крайски кимна в знак на съгласие и съедини гъвкавия шланг на смесителя към вентила на разстания лабораторен блок. Лафер разбра, че се съгласяват с него от учтивост и с досада вдигна бидона, пълен с течна пластмаса. Встрани от тях се издигаха недовършените постройки на столовата и спалните помещения. Богдан измъкваше от десантния модул пакети врати и прозорци, след това ги товареше върху платформата на малък кар.

Лафер включи компресора, пенестият пластмасов аерозол започна да оформя стените на лабораторията. Последен се издигна таванът и с леко поклатане застина на мястото си.

Две пухкави същества стояха на близкия хълм и наблюдаваха суетната между модула и постройките.

— Виж, отново имаме посещение! — обърна се по-голямото към по-малкото.

— Гладен съм — отвърна Ерни. — И друго не ме интересува.

— Ти винаги си гладен — произнесе Бо с упрек. — Само за това мислиш.

— Искам да стана голям като теб. Затова ям много.

— Никога няма да станеш голям като мен, защото твоят биологичен вид е по-дребен на ръст от моя.

— Зная, но въпреки това искам да порасна. И да стана много умен.

Изпълнен с доброжелателност, Бо го почеса зад ухото.

— Не се отвличай от темата! — произнесе наставнически. — Казах, имаме посещение.

— И какво трябва да направим?

— Предлагам да отидем на гости. Изглеждат добри като предишните, въпреки че разполагат с повече ненужни предмети.

Двете същества се разтопиха във въздуха и се появиха в храсталака около десантния модул.

Крайски изстреля в почвата последния фиксатор и доволен огледа извършената работа. Лафер подреждаше надувните легла в

спалните помещения, а Богдан завършваше монтажа на климатичната инсталация. Настаняването на чуждата планета вървеше по набелязания план.

Лафер излезе навън и с изненада забеляза двете, подобни на мечета същества. Те бяха застанали нерешително пред входа на столовата.

— Елате, имаме специална визита! — провикна се той.

Богдан и Крайски любопитно приближиха. От данните на първата експедиция бе известно, че планетата не се обитава от хищници. Намерените останки говореха за тяхното някогашно присъствие, но в по-късен период по неизвестни причини бяха изчезнали. Двете пухкави зверчета с очи, прилични на копчета, предизвикваха чувство на симпатия. Лафер влезе в столовата, обърна се и ги покани насмешливо:

— Заповядайте да ви почерпим!

Той отвори хладилния шкаф, взе лъскава кутия със зеленчуков концентрат и я постави на пода.

— Насам приятели! — извика с комични нотки в гласа си. — Не зная как да ви повикам: пис-пис, меч-меч или миш-миш, все едно. Каня ви да си похапнете.

Бо и Ерни се надвесиха над кутията. Бо посегна и чевръсто извади таблетка, обвита с фолио. Внимателно я обели с малките си пръстчета и я подаде на Ерни. Той я взе в лапичките си, помириса я и я налапа.

— Какви умни животинчета! — възкликна Крайски. — По-умни от кучето, а може би и от шимпанзето. Колко са сръчни!

— Вероятно са научили нещо от първата експедиция — добави Богдан. — Затова ни посетиха. Какви са мили и доверчиви, нямат никакъв страх!

Той се приближи до Бо и го погали по главата. Бо остави своята таблетка върху кутията, повдигна ръчичката си и я прекара по косата му.

— То също те гали — произнесе усмихнато Крайски. — Какви мили възприемчиви маймунки! Лафер, късметлия си. Вместо да ги търсиш, те сами идват. Можеш да ги заведеш в лабораторния блок и веднага да започнеш изследвания.

— Нека първо да обядваме — отвърна Лафер. — Разбира се заедно с гостите.

Натисна хидравличните механизми на две столчета и ги повдигна. След това с галантен жест покани животинките да седнат. За най-голямо учудване, по-голямото зверче помогна на по-малкото да се покатери на столчето, после само се настани на своето.

— Тези същества ме смайват — отбеляза Богдан. — В тяхното поведение има изява на взаимопомощ, присъща на най-висшите бозайници. Изумително! Какъв богат материал ще натрупаме. Успех от самото начало!

Бо бръкна в буркана със захаросани бадеми, извади един и го подаде на Ерни. Следващия напъха в устата си. Огледа веселите лица на хората и по муцунката му се изписа нещо подобно на усмивка.

Обедът завърши. Лафер се надигна и все още ухилен, се доближи до виновниците за доброто настроение.

— Хайде приятели! Да отидем в лабораторията! Там е пълно със захаросани бадеми.

Хвана Бо за ръчичката и го поведе навън. Ерни се смъкна от столчето и ги последва. След малко двете същества се оказаха затворени в просторна клетка.

— До утре, приятели. Днес свършихме добра работа, всички трябва да си починем. Приятно хрупане на лакомства!

Лафер затвори след себе си вратата на лабораторията.

Бо и Ерни се спогледаха. След миг се озоваха върху хълма, откъдето бяха дошли.

— Мисля, че можеха да се държат по-учтиво — отбеляза Ерни.

— Ти нищо не разбираш — отвърна Бо. — Те са дошли да ни изследват.

— Може да съм по-глупав от теб, но ми се струва, че трябваше да поискат позволение. Не попитаха дали това, което правят, ни харесва.

— Имаш известно право, но не забравяй простата истина — не всеки е съвършен.

Ерни отмести погледа си и неспокойно се размърда.

— Какво ти става? — попита Бо.

— Изглежда отново съм гладен.

Приятелят му се наведе, хвана едно от зелените стебла, които стърчаха в добре подредените лехи на околната нивичка и с бързо движение го изтръгна.

Малкото същество пое в лапките си зеленчука, подобен на морков, и замислено го захрупа.

— Ние се държахме според старите, добри правила — продължи Бо. — Не приказвахме, не се натрапвахме, както подобава на гости. Въпреки, че езикът непрекъснато ме сърбеше. А те изразяваха мислите си така просто!

С пълни уста, Ерни кимна в знак на съгласие.

— Може би някой ден ще ги посетим отново, зависи какво ще решат останалите. Те не са чак толкова лоши, но за съжаление имат същото прекалено високо самочувствие като предишните.

— Прав си, това винаги усложнява контактите — промърмори Ерни и продължи да дъвче.

Светилото на Сигма изчезна зад хоризонта. Бо формира силово поле около телата им и двамата блажено увиснаха над още топлата пръст, в очакване на съня.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“,
брой 9/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.